

FLICKORNA I SPECERIAFFÄREN

ELI ÅHMAN OWETZ

Förlaget Orda

Flickorna i speceriaffären

Av Eli Åhman Owetz:

Anna-Lisas Antik (2013)

1:a upplagan Förlaget Orda AB 2014
© Eli Åhman Owetz 2014
Omslag: Jenny Holmlund
Omslagsfoto på författaren: Staffan Huss
Typografi: Palatino
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2014
ISBN 978-91-7553-928-7
www.forlagetorda.se

Till Mamma

Kapitel 1

Britta och jag tyckte om varandra från första stund.

Men nära vänner blev vi inte förrän hon gått bort. Då, när Britta själv redan var död, släppte hon in mig i sitt liv. Och förändrade mitt eget.

Det var isande kallt den där januaridagen då vi sågs första gången.

Min granne Lillan hade ringt på morgonen och frågat om hon fick ta med sig en gäst till trekaffet. Hennes nittiofemåriga faster Britta ville så gärna se hur det såg ut i den gamla lanthandeln nuförtiden. Fastern hade arbetat där för länge sedan, när hon var ung.

Jag tog huttrande emot dem på trappan till affären.

Britta tittade nyfiket på mig när hon mödosamt tagit sig ur bilen. Hon viftade bort mitt erbjudande om stöd när hon skulle gå uppför trappan. Och vid kaffet tog hon snabbt kommando över samtalet.

Hon ville veta allt om hur det vara att driva retrobutik, och hur det kom sig att jag hamnat i just Söderberga. Och hade jag någon att dela arbetets glädje och vedermödor med?

Jag tyckte om den nyfikna gamla damen. Efter vårt första möte följde många eftermiddagar då Britta blev kvar långt efter att mina andra gäster gått hem.

”Det är då märkvärdigt att färdtjänsten alltid ska vara sen. Men gå ni, Anna-Lisa får ta hand om mig tills bilen kommer”, sa Britta.

Medan jag stod och strök, eller ändrade om på hyllorna med porslin, fortsatte vi att prata. Britta berättade om när hon varit butiksbiträde. I min affär. Eller i Janssons Speceriaffär, som den hette på 1930-talet.

Min nya väninna beskrev så levande hur hon lyckligt dansat ut ur lanthandeln dagen då hon fick anställning och vrickat foten på stentrappan.

”Men! Det har jag också varit nära att göra flera gånger! Var trappan knagglig redan då?”

”Ja, du, Anna-Lisa, det var den. Tänk, vi har en del gemensamt, du och jag ... Men berätta nu mer om unge greven. Jag tycker att han är så rar, din Rutger.”

Och jag pratade gärna om min Rutger, antikhandlare på Solstaholms slott.

Jag hade berättat för Britta om hur vi från början hade varit konkurrenter. Men att vi blivit vänner sedan han räddat mig och mitt lass med loppisfyndade möbler en regnig sommarnatt när jag fått punktering. Nu hade vi varit tillsammans i snart ett år.

Precis som Britta hade Rutger stannat kvar längre och längre på trekaffet, fikastunden som bara skulle vara en kort paus i arbetet men som hade utvecklats till en sällskapsklubb för grannar, vänner och vänners vänner.

Vid Brittans senaste besök i början av september hade jag för första gången berättat hela historien om hur Rutgers exfästmö Veronica legat bakom en inbrottsvåg mot antikbutiker, bland annat min egen.

Fast det visade sig ju förstås att Britta redan kände till allt det där. Hela bygden visste. Och pratade fortfarande.

Rutger hade inte trott att jag skulle vilja ha honom, efter Den stora skandalen.

"Han skämdes så. Och Rutger var den förste mannen i sin släkt att slå upp en förlovning, bara det var tydligen oerhört. Jag förstår fortfarande inte riktigt varför."

"Men jag förstår, Anna-Lisa. I den tid jag kommer ur var det en omöjlighet."

Någonting i Brittans ton fick mig att vända mig om från hyllan där jag kämpade med att trava fler Geflekoppar än vad som egentligen fick plats.

Vi hade umgåtts i över ett halvår nu, Britta och jag. Men det slog mig plötsligt att jag aldrig frågat henne om Solstaholm och livet där förr i tiden. Och hon hade aldrig berättat något. Trots att hon var så uppenbart förtjust i Rutger.

"Britta, hur var det på slottet när du var ung? Kände du någon som jobbade där? Och Rutgers ... farföräldrar blir det väl? Handlade de i speceriaffären?"

"Åh, jag minns inte så mycket av slottet ... eller folket där ... "

Britta mindes inte. Det var väl första gången i hennes långa liv.

Men jag beslöt mig för att släppa 1930-talets Solstaholm, och likaså den överbelamrade porslinshyllan. I stället höll jag upp tretår åt oss och satte på en cd med Gunnar Wiklund.

Det var en lugn eftermiddag i affären, bara strökunder så här i slutet av sommarsäsongen. När det började falla tunga droppar utanför struntade jag i att stänga butiksdörren. Britta och jag satt tysta tillsammans i varsin öronlappsfatölj, försjunkna i våra egna tankar, och njöt av sångarens mörka röst som ackompanjerades av regnet mot gruset.

Den unge, trevlige och punktliga taxichauffören körde fram tio minuter i fem. Han tittade in med ett vänligt "jag är litet tidig, så jag väntar i bilen".

Britta log generat.

"Haha, Britta. Nästa gång kanske jag får bjuda på middag?"

Vi följdes åt ut till taxin. Min väninna, som nyligen fyllt nittiosex, tog försiktiga steg nedför trappan men var ännu märkligt rak i ryggen, och nästan lika lång som jag.

Lillan hade visat mig en bild i sitt fotoalbum, ett fotografi av Britta taget på 1960-talet. Där svallade hennes hår fortfarande långt och flammande rött. Nu var det kortklippt och vitt.

Men blicken: samma raka blick som på 60-talsfotot.

Jag såg fram emot att få lära känna Britta bättre, få veta mer om hennes liv.

När Lillan kom in i min butik ett par veckor senare förstod jag genast att något måste ha hänt.

Byns frissa hade förmodligen inte visat sig bland folk utan eyeliner och läppstift de senaste femtio åren. Nu saknade hon all färg i ansiktet.

Och något mer var fel. Förutom att hon inte sa ett ord.

När hon kramade om mig kom jag på vad det var. Lillan hade på sig en svart angorajumper, som luktade så starkt av malmedel att hennes liljekonvaljparfym knappt kändes.

Svart? Min granne, alltid piffigt klädd i 60-talsmode, bar aldrig mörka färger.

"Lillan ... ?"

"Britta är död! Hon bara somnade in i natt! Hemtjänsten hittade henne!"

Lillan talade alltid i utropstecken. Även nu, och det gjorde mig genast mindre orolig för henne. Men så sjönk hennes ord in. Som med fördröjning hörde jag vad hon hade sagt.

Britta skulle aldrig äta någon middag hos mig. Hon skulle aldrig mer be mig berätta om min rare Rutger. Britta var borta.

Jag hängde upp Stängt-skylden och låste dörren. Tittade ut på den hälsovådliga trappan och log genom tårarna åt flickan som dansat ut ur Janssons Speceriaffär en dag för mer än 80 år sedan. Samma flicka som nyss tagit steg för steg nedför samma trappa, med ett fast grepp om räcket. Britta hade in i det sista fortsatt att skaka av sig alla som försökt hjälpa henne.

Jag tog Lillans hand.

"Kom, vi går in på lagret. Jag tror att vi behöver en päronkonjak ... eller är det för tidigt?"

"Men raring! Det har väl aldrig varit för tidigt för päronkonjak!"

Jag tog fram flaskan ur minikylen och gick upp i lägenheten efter glas. När jag kom tillbaka satt Lillan vid pers-torpsbordet och hade tänt en cigarett.

Hon blåste ett par av sina perfekta rökringar och började berätta.

Om brevet från Britta.

Kapitel 2

När kvinnorna från hemtjänsten knackade på och Britta inte öppnade gick de in med sin egen nyckel. De hittade henne i sängen och trodde först att hon sov djupt. Hon såg så rofylld ut, hade de berättat för Lillan.

Men Britta var död. Någon gång under natten hade hon somnat in, helt stilla.

Lillans faster hade aldrig varit gift, och hade inga barn. Så mycket visste jag. Och vid ett tillfälle hade hon undslupit sig att hon nog alltid varit glad i karlar men att det på senare år inte hade funnits någon "vän i viken".

Jag hällde upp av den söta konjaken.

"Hade hon några andra anhöriga än dig och dina bröder?"

"Nej, det är bara vi och vår kusin Lars-Erik! Men nu ska du få höra, sötnos! Britta lämnade ett brev!"

På byrån i Brittans rum hade hemtjänstpersonalen hittat ett kuvert med påskriften "Till Lillan. Om jag dör".

Mitt i sorgen kunde jag inte låta bli att fnissa till.

"Om ... Hon var snart hundra, men inte riktigt säker?"

Lillan log och tände en ny cigarett. Sköt stolen närmare bordet och lutade sig framåt.

"Brevet handlar om dig, Anna-Lisa!"

"Mig?"

"Dig!"

Ur handväskan, som faktiskt var den gamla vanliga ljusblå 60-talaren med guldbygel och inte någonting svart hämtat ur en malpåse, plockade Lillan fram ett kuvert.

När hon drog ut brevet följde en nyckel med och ramlade ner på golvet.

Jag tog upp den och vägde den i handen. En nyckel, svartnad av ålder, storlek som till en garderob eller ett skåp. Tung för att vara så pass liten.

Jag behöll nyckeln i min hand medan Lillan läste upp brevet.

Lillan, detta är inget testamente. Ett sådant finns också, i mitt bankfack. Men om jag skulle gå bort, och Lars-Erik och Birgitta skulle ha lika fördömt bråttom med att tömma mitt hus som de har haft med allting annat här i livet, så gäller detta tills ni har läst testamentet. Där står samma sak.

Ni släktingar ärver förstås stugan och mina sparade slantar. Men min vilja är att alla inventarier och personliga ägodelar ska gå till Anna-Lisa Johansson, flickan med antikhandeln. Jag vill att hon behåller sådant som hon tycker är fint och vill ha i sitt eget hem.

Det andra hoppas jag att hon vill göra sig besväret att åka till soptippen med. Jag vill inte att mina saker hamnar hos någon annan antikhandlare, eller Gud förbjude, på Pingstkyrkans loppis.

Hon ska ha god tid på sig att ordna detta. Jag vet ju hur mycket hon har att göra med sin affär, så låt henne få ett halvår på sig innan ni säljer huset.

Hälsa Anna-Lisa att det finns en belöning för henne, en skatt att leta reda på, om hon sköter detta med inventarierna. Hon är klipsk, flickan, så jag tror att hon ska lyckas med skattjakten.

Ge henne bara nyckeln i det här kuvertet.

Britta

PS. Lars-Erik, detta skrivs medan jag är vid mina sinnens fulla bruk, så krångla inte.

”Men sötnos! Säg något då! Sitt inte bara där och gapa!”

Förmodligen såg jag långt ifrån klipsk ut där jag satt med öppen mun och stirrade ömsom på Lillan, ömsom på brevet i hennes hand.

Men jag var så överraskad, och rörd. Britta hade tyckt lika mycket om mig som jag om henne. Hon ville att jag skulle ta hand om hennes saker. Det var ett förtroende, som var stort i sig. Och dessutom hade hon någonstans gömt en skatt. Åt mig.

”Vad kan skatten vara för något? Har du någon aning, Lillan?”

”Inte en blek!”

Min granne svepte päronkonjaken och ställde ner glaset så att jag kunde fylla på. Men fick plötsligt något chockat i blicken. Hon stirrade på det klarblå Erik Höglund-askfatet med en naivistisk tjur i botten.

De två fimparna såg ut som Lillans fimpar alltid gjorde. Svårt tillknycklade, men upprätta i askfatet. Fast utan den vanliga orangeröda randen på filtret.

Aha.

”Gudars skymning! Jag gick hemifrån utan läppstift!”

En halv minut senare hade hon lämnat butiken. Jag stod kvar en stund och tittade ut i höstskymningen. När orden FRISSAN i Söderberga blinkade till och tändes i neon på huset borta på kullen gick jag tillbaka in på lagret.

Där låg brevet kvar på bordet.

När jag läste det ännu en gång tyckte jag mig höra Brittas röst, på avstånd. Som om hon satt i öronlappsfatöljen ute i butikens dunkel. Hennes röst, glad, förväntansfull.

”Du berättar väl för din rare Rutger om skatten?”

Kapitel 3

Tunga sidenförhängen med blekrosa tofsar. Vackert svarvade stolpar i mörk mahogny. Himmelssängen var en romantisk dröm.

Rutger hade hittat den på någon av alla de utländska auktionssajter där han sålde och köpte antikviteter, och överraskat mig med ett helt nytt sovrum på min födelsedag.

Jag älskade att vakna i himmelssängen med honom.

Jag älskade Rutger, älskade allting hos honom.

"När kom du på att du gör det?" brukade han fråga och jag låtsades alltid fundera en stund.

"Kanske när jag såg dig så där härligt antikdammig första gången? I Birger och Mariannes vagnslider?"

Bönderna på Söderberga gård var mina närmaste grannar. Marianne hade i sin ungdom varit barnvakt åt Rutger. När han förälskat sig i mig hade hon blivit hans förtrodda.

En sommardag året innan hade bondeparet bett Rutger och mig att titta igenom deras vagnslider. Fanns där något av värde?

Vi tillbringade timmar tillsammans därinne i dunklet och var smutsiga men lyckliga när vi rotat klart. Och hade kommit varandra ännu närmare. Vilket förstås också hade varit tanken när Birger och Marianne gett oss uppdraget.

"Du hittar ju på nya svar hela tiden! Men jag, jag vet när

jag började älska dig.”

”Jaså? När var det då?”

Jag försökte låta förvånad, fastän jag redan hade hört svaret. Många gånger.

”Första gången vi sågs, vid valborgsmässoelden. Den där nya konkurrenten i sin 40-talskappa och kastanjebruna hårtrassel ... henne måste jag lära känna. Henne måste jag ha. Tänkte jag.”

Nu låg jag och tittade på mannen som gett mig ett helt rum i födelsedagspresent. Höstsolen strilade in genom en glipa i gardinerna, skapade guldstick i hans rödblonda hår och tredagarsstubb. Han log i sömnen.

Det fanns ett lugn hos Rutger. Ett attraktivt lugn som Hanna, en av mina väninnor från Stockholm, beskrev flirtigt men lätt poetiskt en sommardag i slottsparken.

”Man står trygg i din skugga, Rutger.”

Lugn, och trygg. Därför hade hans reaktion när jag kväl- len innan berättat om Brittas brev varit helt oväntad.

”Men ni kände ju knappt varandra! Jag kan väl förstå om den gamla damen ville att du skulle ta hand om hennes kvarlåtenskap. Men ... en skatt ... var det så hon skrev?”

”Ja.”

”Det måste ju vara något av värde?”

”Ja, kanske. Jag vet ju inte alls vad det är.”

”Hm. Ja, konstigt är det.”

Rutger lät inte alls glad, snarare upprörd.

Vid de trekaffen då Rutger varit med hade jag sett Brittas smått förälskade blickar på ”unge greven” som hon kallade honom. Min pojkvän hade kanske inte direkt återgäldat blickarna, men varit så där varmt artig som bara han kunde.

Fast kanske mer artig än varm, nu när jag tänkte efter.

”Gillade du inte Britta?”

Vi satt framför den öppna spisen i salongen på nedre våningen. Det var en kulen kväll och den tända brasan värmd skönt. Elden sprakade till när en vedklabb föll åt sidan inne i eldstaden.

Jag fick ett snabbt ögonkast från Chesterfieldfåtöljen bredvid min.

"Jag kände ju inte kvinnan. Svårt att tycka något då."

Nu var det jag som inte kände igen Rutger. Plötsligt hade han den där överklassrösten som jag skrattat åt i början, när han överdrev den och på skoj la till ett "för bövelen" eller "kära fröken Anna-Lisa". Men nu var varken rösten eller ordvalet på skämt.

"Kvinnan!"

"Ja, Britta då. Men du får väl leta rätt på skatten, så får vi se vad det är."

"Mmm ... Jag ska göra det."

"Bra!"

Rutger log igen, och hällde upp mer vin i våra glas. De var antika, som nästan allt i det slott som väl skulle bli mitt hem i framtiden. Men än hade jag inte vant mig vid slottslivet.

Jag gillade de oxblodsfärgade läderfåtöljerna, och den gigantiska eldstaden som såg så brittisk ut, och trivdes i köket med Agaspisen och marmorbänkarna. Jag njöt av att vandra i parken ner mot sjön där månghundraåriga ekar stod stora och tysta.

Men de höga fönstren som släppte in ett ljuvligt ljus på dagarna blänkte litet farligt på mörka höstkvällar som den här. Det var ett stort hus med många obebodda rum, och jag ryste till vid tanken på att sova där ensam under den mörka årstiden.

Jag hade inte berättat för Rutger om min mörkrädsla. Den passade inte in på ett slott.

Men morgnar som denna fick mig alltid att glömma hur mörkt och dystert ett slott från 1600-talet kunde kännas. Solstrimmorna över golvet breda ekplankor, sval luft från fönstret på glänt, Rutger som vaknat och nu drog mig in i sin värme.

"God morgon, älskade. Vad sägs om frukost?"

Jag låtsades fundera.

"Först dig. Sedan frukost."

Sänghimlen log ovanför oss.

När Rutger litet senare gick ner i köket låg jag kvar en stund och tänkte på Brittans brev. Jag hade aldrig varit hemma hos henne. Men varje gång jag körde igenom det lilla samhället Söderbykarl brukade jag titta upp mot hennes hus som låg på en kulle och syntes från vägen.

Britta hade köpt stugan, ett vitt trähus byggt på 1920-talet, några år innan hon gick i pension. Det hade Lillan berättat när jag varit nyfiken på min nya trekaffe-gäst.

"Alla var förvånade! Att Britta kom tillbaka till bygden! Det hade väl ingen kunnat tro!"

"Varför inte?"

"Den sprakfålen! Hon försvann ut i världen när hon var ung, på 1930-talet! Hade dåligt rykte också, som det hette på den tiden!"

Lillan blåste en elegant räcka rökringar.

"Vadå dåligt rykte?"

"Äsch, jag vet inte! Hon får väl berätta själv när ni blivit litet mer bundis!"

Och mer hade Lillan inte velat säga.

Motvilligt gick jag upp ur den sköna varma sängen. Drog undan gardinerna och fäste dem med tofsar i tvåhektosklassen. Jag öppnade det stora 1600-talsskåpet som hade stått där i alla tider. Rutger hade låtit det vara kvar när han inredde det nya sovrummet.

Antagligen vågade han inte annat. Det höga skåpet med

sina tunga svarta kulfötter såg ut att kunna anfalla om man försökte kasta ut det.

Jag tog snabbt ut en kofta och stängde dörrarna.

Kapitel 4

Doften av Earl Grey mötte mig i köket. På bordet väntade ett varmt lantbröd invirat i en kökshandduk och plummonmarmelad inhandlad på skördemarknaden i Norrtälje.

Den där förmågan att göra så att vardagen känns lyxig. Den hade Rutger och min bästa vän Kattis gemensamt. De där två kunde diskutera marmeladsorter eller cheddarvarianter i evigheter. Medan jag satte i mig ett par ostmackor, eller tre. Och lika många med marmelad.

Men i dag blev det en snabbfrukost.

Rutger svarade i mobilen medan han försökte breda marmelad med en hand. Senare på dagen skulle han till Uppsala och titta på ett par barockljusstakar. Nu undrade säljaren om han kunde komma tidigare. Rutger tittade frågande på mig.

Jag nickade och mimade ett ja. I butiken stod en hel trave lådor med loppisköp att rengöra och prismärka. Jag behövde komma iväg och jobba.

Rutger tittade på sitt armbandsur.

"Du vill inte följa med och titta på ljusstakarna? Vi hinner innan du öppnar."

Han visste svaret, men frågade ändå.

"Nej, jag har så mycket att packa upp."

"Och är inte så intresserad av barockljusstakar ...?"

Ett år tillsammans med en antikhandlare hade gett mig

viss kunskap om antikviteter. Men inte så mycket som om jag verkligen hade varit intresserad.

Rokokobyråer kände jag igen. För att de hade samma sorts kurvor som amerikanare från 1950-talet. Empireprylar kunde jag också ofta placera, eftersom jag alltid gillat guld och svart.

"Empireprylar!"

Rutger gapskrattade varje gång jag kallade hans antikviteter för prylar. Och retades med mig som hämnd. Nu senast hade han ännu en gång hållit upp två kandela-brar och frågat vilken som var barock och vilken som var rokokoko.

Jag försökte avgöra om den ena av ljusstakarna var mer lik de där kurviga byråerna än den andra. Men misslyckades, som alltid.

"Eh ... "

"Anna-Lisa, jag älskar dig ändå."

"Och jag dig. Ändå."

Dagen därpå tog jag med tre emaljskålar i klara färger till antikverkstaden i ena slottsflygeln. Jag ställde ned dem på en kantstött byrå, oklart från vilket sekel.

"Jaha. Då vill jag veta. Vilken är en Erker, vilken är Finel och vilken är Emalox?"

"Eh ... "

"Rutger, jag älskar dig ändå."

"Touché!"

När Rutger åkt iväg för att köpa ännu en barockpryl höllde jag upp en kopp te till och bladdrade i senaste numret av Slott & Stugor, Kattis magasin.

Efter tio år på lokaltidningen hade min väninna året innan sökt och fått sitt drömjobb. Hon stylade och skrev inredningsreportage, och stormtrivdes.

Jag log åt uppslaget med rubriken "Skaffa dig ett skaffe-

ri". Kattis hade övertalat Marianne att få ta bilder på hennes bondköks "walk in-skafferi", som Kattis kallade det. Fast på hyllorna i reportaget såg det litet annorlunda ut än i verkligheten.

Kattis och magasinets fotograf hade ställt dit stora glasburkar och konservburkar med italiensk och fransk text på etiketterna. Några snygga paprikor i en antik Gustavsbergsskål. Chilifrukt. Vinflaskor. En rustik korkskruv, liksom kvarglömd bredvid vinerna.

"Jag kan ta upp kålrötter och morötter från källaren om du vill? Med blasten kvar och litet ekologiskt jordiga?" hade Marianne erbjudit Kattis.

"Hm ..."

"Haha. Jag bara skojade, vännen. Lek färdigt med era burkar ni, så går jag ut till korna ett slag."

Kattis hade försökt övertala Rutger också, att han skulle låta henne göra ett slottsreportage. Hon fick samma svar varje gång.

Blankt nej.

Husqvarnan startade på första kicken.

Jag slirade fram med mopeden över slottsgårdens kratade grus och nedför allén. Oktobersolen gjorde glitter i drivorna av våta löv vid vägkanten och jag njöt av höstlandskapet. Det var som att färdas genom en vacker målning.

När jag körde in i Söderberga var det lugnt och tyst i byn. Inte ens från Mikaelssons Mekaniska, bilverkstaden där min expojkvän Johnny jobbade, hördes något ljud.

Jag stannade till framför mitt eget hus. Satt kvar på moppen med en fot i marken och njöt av vad jag såg. Den gamla lanthandelns smycke, neonskylten med "Annalisas ANTIK" i grönt och rött och tre strutformade lampor, fick jag tända allt tidigare på dagarna nu. Och de två

stora fönstren var höstskyltade.

I det ena hade jag gjort ett arrangemang med en maffig mörkgrön 40-talsfåtölj, retrofilter i orange och grönt och Royal Krona-ljusstakar längs hela fönstret. Tända på kvällen bildade kronorna en ljusramp i glada färger.

I det andra fönstret rådde den grå shabby chic-versionen av höst.

Jag mindes tillbaka ett och ett halvt år, när jag just hade köpt huset och flyttat in i lägenheten på övervåningen. Veckorna före öppning jobbade jag dag och natt med att göra retrobutik av den gamla speceriaffären.

Men en sak hade jag missat. Kattis och mina nya vänner från byn skrek rakt ut när de insåg att jag inte skulle ha en enda zinkbalja eller gammal linnehandduk med monogram till salu.

”Du måste ha shabby chic-grejer!”

De mobiliserade snabbt gamla möbler från hela bygden, och räddade mig förstås från katastrof. Fortfarande sålde vitmålade skänkar bättre än teakhyllor. Men jag skulle aldrig vänja mig.

Jag gav de stackars äpplena från slottsparken en medlidsam blick. Utspridda framför en vält korg i shabby chic-fönstret försökte de tillföra något slags liv till allt det vitgrå. Det gick inget vidare.

Jag ledde mopeden till baksidan av huset och ställde den mot husväggen. Halvvägs in genom dörren hörde jag ett råmande bortifrån Birgers och Mariannes ladugård. Det kändes som om korna välkomnade mig hem.

Hem till lilla trivsamma Söderberga by.

En trave banankartonger diskat loppisporlin senare hade klockan blivit fem. Inne på lagret var andra maskinen tvätt igång. Second hand-plagg och tyger skulle förvandlas från skrynkliga och logdoftande till retrotextilier i toppskick.

Britta hade funnits i mina tankar hela dagen. Varje gång jag satte mig ned med en kopp kaffe läste jag brevet. Vad var det för skatt? Och var fanns den? I hennes hus?

Jag tände några rökfärgade Refflalyktor och böjde mig fram över shabby chic-skyllningen för att ställa ned dem, när ytterdörren öppnades och vinddraget nästan släckte värmeljusen.

"Hallå där!"

"Kattis! Vilken överraskning, vad kul!"

"Ja, jag smet tidigare från jobbet i dag. Och här håller vi på och pimpar favoritfönstret ..."

"Haha. Du kan få ta över om du vill."

Kattis brukade hjälpa mig att uppdatera det lantligt romantiska fönstret, som hon föredrog att kalla det. När hon hade tid. Vilket inte var så ofta numera.

Min bästa vän jobbade nästan jämt. Att hon dök upp en fredagseftermiddag var något av en sensation. Däremot brukade Kalle, Kattis man, titta förbi några gånger i månaden. Han drev en revisionsfirma inne i Norrtälje och tog ibland med sin matlåda till trekaffet i Söderby. Fast nu var det länge sedan sist.

Efter den första hurtiga hälsningen såg min bästa vän blek och trött ut.

"Är allt som det ska, Kattis?"

"Nej, inte riktigt. Kan vi dricka litet vin i kväll och prata? Jag sover gärna över, om jag får."

Godsta gård, där Kalle och Kattis bodde, låg bara några kilometer bort. När Kattis och jag hade våra pratkvällar med vin kom han alltid och hämtade henne. Men inte den här kvällen, tydligen.

"Så klart du får!"

Kattis höll upp sin tunna datorväska.

"Tack. Jag går upp och jobbar litet tills du stänger."

Men när jag en timme senare gick uppför trappan hör-

des lätta snarkningar från soffan i vardagsrummet. Jag smög in i köket och gjorde i ordning en bricka med ost och kex.

När jag kom in med brickan och en Chianti tittade Kattis sömndrucket upp under pläden. Hon satte sig upp, vände tills jag hållt upp vinet. Tog en djup klunk och ett lika djupt andetag.

”Snälla. Tyck inte att jag är hemsk nu ...”